CĂLĂTORIE DE NUNTĂ

de M. MORA

Ștefanache și Mândica seamănă leiți. Cine n'ar ști că sunt soți, i-ar crede gemeni

Dar potriveala lor s'a întins și asupra gândurilor, simțimintelor, gesturilor și deprinderilor

Când ei vrea să ia aperitive, ea nu refuză și chiar îl întrece. Dacă ea e poftită la masă, primește fără să-l întrebe și nici odată nu întâmpină șovăiri. Când i se face unuia de poker, celalt aplaudă, și ca să nu se cărăie, pierd amândoi. Mai cu seamă în această privință sunt aidoma. Și cum nu le-a trecut nici odată prin cap o spărtură în armonia pilduitoare pentru cunoscuți și invidiată de neamuri, au risipit tot ce au avut

In ștate, Ștefanache, vechi șef de birou de a treia, fiindcă nu are decât două gimnaziale, de multă vreme nu este trecut decât cu o ciosvârtă din leafă. Iar dacă nu venea conversiunea, pe ai cărei inventatori Mândica îi pune în toate pomelnicile de Marți și Vineri, și-ar fi pierdut și căminul. Vor ține minte cât vor trăi spaima prin care au trecut atunci: „Intrăm sau nu intrăm și noi în ea?" Nu le era atâta de ei, căci ar fi putut să cadă pe capul unei rude cu stare, cât li se rupea inima gândindu-se la Lucica. La giuvaerul admirat de toți cunoscuții. Nu se născuse ea acolo? Nu se jucase ea în grădinița cu mușcate și petunii, cu ghivecele sparte de mănușițele cu gropițe „mânca-le-ar tătica și mămica"? Cum ar fi putut Lucica să se desrădăcineze fără amărâciuni vecinice din casa unde își făcuse leciile doisprezece ani, luminată mai mult de ochișorii albaștri decât de becurile reduse pe măsură ce cărțile iroseau tot ce le intra în buzunar?

Dată ca exemplu de profesorii din școala primară și din liceu pentru silința și purtare, ascultându-și totdeauna părinții, copila știa să sugrume și cea mai gravă nemulțumire față de filmul rulat în jurul ei. Uimit de această gingășie sufletească, tatăl se întreba din când în când:

— Cui o fi semănând?

— Nu m'oi fi bănuind cu cinevra! protesta mama

Și viața lor ar fi urmat așa, dacă Lucica n'ar fi ajuns la una dintre acele răspântii unde multe se schimbă adânc.

Datorită oare vocațiunei sau împrejurărilor, alese ea filozofia la intrarea în universitate? Poate amândorora.

Nu trecu mult și studenta se încredință că nu greșise drumul, se simți cu totul în alt aer decât cel respirat acasă și se pătrunse de prețuirea colegilor.

Fără să se desprindă de ai săi, ea se descoperi legată din ce în ce mai strâns de lumea unde se forma. Și, apropiată la fel de studenții și studentele cari îi arătau prietenie, începu să-și dea seama, pe la mijlocul anului, că se țesea în sufletul ei mulțumirea de a vedea pe cineva la cursuri. Hotărîtă să se înfrâneze, observa că nu era prea ușor. Și atunci dădu libertate simțimântului și nu pregetă să stea lângă el mai des, să-i vorbească și să-l asculte mai mult, să se lase însoțită la librării, să-i întredeschidă portița suferințelor crestate pe răbojul adolescenței. Iar când cunoscu și viscolele din familia lui, avu o senzație nedeslușită. Era simțământul împărtășirii acelorași încercări? Era presimțământul unei lupte comune pentru înălțurarea altora? Ceva era.

Intr'o seară, pe când studia în odăița unde nu scăpase de toba percepției decât cărțile ei, Lucica încremeni în fața unui tablou surprinzător.

Precedați de o bancă împinsă din bucătărie, părinții intrară tăcuți și se așezară solemn.

Ștefanache tuși, își netezi mustățile stufoase și vorbi:

— Am îndurat toți trei greutăți și lipsuri mari.. Providența s'a milostivit și s'a hotărît să asigure bătrânețele noastre și viitorul tău. ...Te-a cerut cel mai nimerit soț și ginere.. Nu e tânăr, nu e frumos, dar are haz... Este o garanție că va apare curcubeul după orice furtună casnică.. Ce ne-a impresionat mai mult și te va încânta desigur pe tine, este averea... Casă procopsită, vile la munte și la mare.. Nu mai vorbesc de automobil... Nu-i așa că ne vei plimba și pe noi, că vom face Crăciunul și Paștele împreună, în belșug și bucurie?.. Ce zici?... Taci?.. Nu sări de gâtul nostru?..

Lucica răspunse calm:

— Nu mă mărit.

— De ce?

— Vreau să-mi sfârșesc studiile, să-mi creez o carieră, să fiu independentă

Părinții se ridicară furioși.

— Și cu toate acestea, trebuie să-l iei!... Așa l-am luat și eu pe tatăl tău!

— Când te roagă și mama, nu poți să te împotrivești!

— Am dreptul să judec și eu când este în joc existența mea.

— Nu este adevărat... Noi te-am făcut pe tine, nu tu pe noi. Nu-i așa, Ștefanache?

— Credeam că ești o excepție și constat că intri în regula copiilor neascultători... Nu ne-a trecut niciodată prin minte că fiica noastră, odorul nostru, va refuza să ne scoată din sărăcie atunci când va putea. Căci noi îți vrem binele; la vârsta noastră îl pricepem altfel decât la a ta, când crezi că tot ce sboară se mănâncă. Aș înțelege să faci cum te tae capul dacă ai fi văduvă sau divorțată. Câtă vreme însă nu ești, ne aparții nouă și trebue să procedezi așa cum te îndemnăm!

Fata tresări. O speranță străluci în ochii lăcrămați. Și răspunse liniștită:

— Da.

Ștefanache și Mândica, strângând-o în brațe, nu observară cât de sguduită era.

— Și când voiți?

— Cât de curând

— Sunt gata.

— El va veni chiar acum. Eram atât de sigur, încât l-am și poftit. Mi se pare că el a sunat.

— Cine este?

— Victor Bobocescu, proprietar, rentier; cele mai bune profesiuni.

Ușa se deschide și Mândica, în al nouălea cer, se ploconește atât de adânc, încât etajele gușii se agită în ritm de armonică

Stană de piatră, Lucica nu izbutește să se deslipească de fereastră.

— Sunteți foarte emoționată, scumpă dudue... Dar eu!.. Abia mă țin pe picioare.. Când ne vom desgheța, ne vom comunica impresiile din cel mai important moment din viața omului... Fiindcă, desigur, din aceeași cauză vițiorii mei socri au uitat să mă prezinte... O fac eu.. Victor Bobocescu-Rătăcilă... Vă veți întreba dacă acest nume este al locului nașterii sau al familiei.. Nu. Este o poreclă din școală... Are haz, nu?... Eram — și chiar sunt — foarte distrat... Este singurul meu cusur.. Mi se întâmpla să confund casa noastră cu a vecinului, sau să intru în școala de fete, care se găsea în acelaș imobil cu cea de băeți... E nostim, nu?.. Ei m'au botezat așa și n'am avut nici un motiv să nu-mi prefac porecla în renume... Dacă vă displace, prima mea dovadă de dragoste va fi să mă lepăd de ea

— O, nu

Lucica se mustră pentru întreruperea unei introduceri care-i îngăduia să-l observe mai bine. Cap pătrat, ochi inegali, nas de șoim, bărbie de octogenară, iar deasupra gurei o perie de dinți uzată.

Cu sforțări de cari nu s'ar fi crezut în stare, ea izbuti să răspundă la întrebările banale ale aceluia care își mărturisea prin cuvinte și gesturi mai mult dorința decât admirația.

In acest timp, părinții schimbau priviri de îngrijorare și de speranțe; pe frunțile lor circonplexul apărea și dispărea ca lumina unui far.

Cam așa se înfățișară încă trei întâlniri premergătoare căsătoriei, la intervalele cerute de Lucica și consimțite de Victor, spre a putea pregăti examenul apropiat.

— De ce face atâta economie de vorbă logodnica mea? întreba Victor la despărțire

— Nu se aștepta să-și ia atât de curând răspunderile căsniciei și se teme să nu i se zădărnicească aspirațiile culturale, — răspundeau când tatăl, când mama, reproducând din memorie o frază cerută unui prieten ce se ocupa cu traducerea explicațiilor din filmele străine.

— Sunteți siguri că voi fi fericit? întrebă Victor într'o zi.

— Dacă am fi tot atât de siguri de fericirea ei!

— Sunt hotărît să-i împlinesc orice dorință, în schimbul uneia singure: să mă iubească.

— Parcă vorbești din carte.

— Din inimă, scumpă mamă — dacă-mi dai voe să mă exprim astfel

— Fii ca la dumneata acasă.. Pardon.. ca la tine, ca la voi. Am început să mă încurc din cauza bucuriei.

— Ce-i place mai mult?

— Să călătorească... Dar nouă ne-au lipsit mijloacele.

— Ce potrivire!.. N'am o pasiune mai arzătoare decât să cunosc cât mai multe locuri străine... Voi avea prilejul, în curând, să vă descriu priveliști, orașe, oameni, obiceiuri din toate continentele.

— Desigur că vă costă enorm.

— Dimpotrivă.. Mai puțin decât tutunul.. Mai ales că eu mă duc la balcon, nu la parter... Văd mai bine de sus

Două portative se încrustară pe frunțile viitorilor socri

— Dar peste granițe,... așa... din când în când?

— Dacă aș fi sigur că nu mă aude dânsa, v'aș încredința un secret... Vreau s'o afle numai în ultima zi... Plăcerea ei va fi și mai mare.. Luna de miere o vom face la Veneția... Paradisul însurăților.. Chiar ieri am văzut o cursă de gondole la cinema „Excelsior".. Iată biletele pentru vagonul-cu-paturi.

— Veneția!.. Vagon-cu-paturi! „Ce fericire pe Lucica noastră!

Fiind strâns prea tare în brațe, Victor scăpă monoclul, care se făcu țăndări. Dar ce însemnă un mic accident față de măreția călătoriei de nuntă!

— Să nu faci vre-o aluzie fetei, zise Ștefanache după plecarea ginerelui.

— Tot te mai îndoești de discreția mea?

Dar îndată ce adormi tatăl, mama trecu în odaia fetei, aplecată încă pe carte, și se spovedi.

Bucuria Lucicăi îi depășise așteptările După atâta timp pentru prima oară o vedea mulțumită O mulțumire țâșnită din ochi, din râs, din aureola care o făcea mai frumoasă decât oricând.

— Mă duc la facultate, ca să comunic colegelor.

— Noaptea!... Nu vei găsi pe nimeni.

— Uitasem să-ți spun că avem seminar.. N'ai idee cât de mult m'a impresionat vestea aceasta.. Victor nu putea să aibă o inspirație mai bună.. Îi voi rămâne recunoscătoare.

Lucica ajunse gâfâind la căminul unde era adăpostit colegul ei. Nu mai fusese niciodată acolo. Pe drum îi vâjâiau în minte cuvintele mamei sale: „Aș înțelege să faci cum te taie capul, dacă ai fi văduvă sau divorțată.."

— Radule, ascultă-mă și pe urmă spune-mi dacă sunt nebună sau nu... El vrea călătorie de nuntă în vagonul-cu-paturi.. Pe tine nu te cunoaște nici el, nu te cunosc nici părinții mei... Jură-mi că vei face tot ce-ți voi cere, spre a salva iubirea noastră, spre a ne împlini visul.. Vei veni la gară... Te vei urca în acel vagon. Nu ne vom uita unul la altul... Până la plecarea trenului, soțul meu va fi el... După aceea, vei fi tu.

Spre a dovedi soțului spiritul ei de economie, cruțându-l de cheltuielile tâlmăcite în cumințenia străbună: „Veniți deșteptilor la masa proștilor', Lucica propuse să se facă numai căsătoria civilă. Victor consimți cu entuziasm, convins că se va observa mai puțin la primărie decât la biserică lipsa rudelor sale, care bănuiau că sustrăsese testamentul prin care răposatul lui părinte, din cauză că n'avea prea multă încredere în Rătăcilă, le lăsase lor partea sufletului.

Ștefanache nu făcu nici o obiecțiune. Mândica îi afurisi, pentru că învârtise lucrurile astfel ca ea să nu s'aleagă nici măcar cu o rochie poleită la piept, după toate mizeriile îndurate. Numai când se văzu într'un automobil luxos, i se descreți fruntea și vorbi frumos cu soțul, fără să-l repeadă, și dându-i chiar voe să răspundă.

— O să mă sui și eu în vagon ca să văd din ce sunt făcute paturile, de sunt așa de scumpe

Și se ținu de cuvânt. Dezilurzia însă îi fu atât de mare, încât căzu fulgerând cu privirea pe conductor și târând după ea pe Ștefanache, care se simțea bine pe catifeaua cu droturi.

Lucica, mai dispusă decât oricând, spre marea bucurie a lui Victor, îi șopti:

— Nu crezi că le-ai face plăcere dacă te-ai cobori ca să-i mai îmbrățișezi odată?... Ei te iubesc atât de mult!

Victor o ascultă, și, odată încăput în brațele socrilor și amețit de pocnetele sărutărilor, nu putu să evadeze decât după ce se puse trenul în mișcare.

El alergă, pierdu monoclul, și era să cadă sub roți. Dar toate neplăcerile se topesc la căldura marilor bucurii. Fiind împreună cu Lucica, le va uita pe toate.

Lucica însă nu mai era la fereastră!

Și nu era nici în compartimentul ocupat numai de valize!

Și n'o găsi nici în vagoanele cotrobăite în pas alergător!

Văzându-l atât de sbuciumat, un călător din compartimentul vecin îi veni în ajutor.

— Ați pierdut ceva?

— Da.. Nu... Da... Pe cineva...

— Pe cine?

— Pe o doamnă.

— Persoana cu care v'ați urcat?

— Da... Chiar pe dânsa

— S'a dat jos pe ușa cealaltă, în momentul plecării.

— Atunci, a călcat-o trenul!... Vai!.. Ce nenorocire!.. Și când te gândești că nu oprește până la Ploești!

— Liniștiți-vă.. Vă asigur că n'a suferit nici un accident... A sprijinit-o un tânăr ce se afla pe coridor.. Era înalt, brun și foarte simpatic.

PHOSPHATINE
FALIÈRES

renumita făină alimentară care complectează laptele matern și oferă copilului în forma cea mai plăcută elementele nutritive necesare desăvârșitei sale desvoltări. Phosphatine Falières se întrebuințează începând de la a 6-a sau a 7-a lună. Acest aliment e un isvor de putere și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna
PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surogate.

Premiul Goncourt
d-lui Philippe Heriat
Iar d-lui Jeaz Malaquais pre miul Theophraste Renaudot

Premiul Goncourt a fost atribuit anul acesta scriitorului Philippe Hériat, strănepotul Zulmei Carraud, prietena și corespondenta marelui Balzac. In vârstă de 41 ani, s'a făcut cunoscut mai întâi ca ajutor de regisor cinematografic, apoi ca actor de teatru și de cinema.

Primul său roman a fost publicat în 1931, *„Nevinovatul"*, scriere ce i-a atras premiul Théophraste-Renaudot. A scris apoi: *Mână întinsă, Pălănjenul dimineții, Târgul de băieți, Oglinzi* și o adevărată lucrare istorică: *Rusia albă și Rusia roșie*. E un minunat pictor al mediului burghez. In *Copiii răsfățați*, ne dă spovedania unei fetișcane dintr'o puternică familie de agenți de schimb. Rebelă în fața influenței familiei, evadează din casa părintească și petrece doi ani în Statele-Unite unde cunoaște iubirea. Inapoiată în Franța, ea vede cu alți ochi împrejurările vieții, decăderea rușinoasă a familiei sale și paradoxala ei grandoare. Romanul acesta — ne lămurește un ziar din Paris — este romanul contrastelor: contrastul dintre două țări, două medii, doi oameni deopotrivă de tineri și două iubiri. Fetișcana însăși e sfâșiată de instinctele strămoșești în luptă cu propriile ei năzuințe.

PREMIUL RENAUDOT

Laureat al premiului Théophraste-Renaudot a fost proclamat d. Jean Malaquais pentru romanul *Javanais*, despre care d. André Gide spune că are o savoare poetică și chiar „o grandioare epică, bufonă și tragică în acelaș timp".

Aceștia sunt laureații celor două premii parizieme pe anul curent

L. I.

Cântecele poporane
de K. Gerahian

Compozitorul Gerahian a tipărit douăsprezece cântece, extrase fie din folklorul românesc, fie din cel armean, ale cărui elemente structurale se știe că sunt deosebit de caracteristice și de interesante. D. Gerahian a știut să evite balastul unor versiuni inutil încărcate și a evitat nepotrivirile armonice, păstrând în totul linii simple și naturale. In special „cântecul de leagăn", „nu te supăra" și „dansul" final, de evocatoare ritmuri și atmosferă specifică, sunt dintre cele mai reușite ale acestei colecții.

Melodiile românești sunt pe cuvinte de d. prof. George Murnu și sunt dedicate mai multor artiști ai operei române.

Arterio-scleroză - Congestii - Rheumatisme Varice - Ulcere - Boale de piele - Accidente feminine.

Maladiile vârstei la cincizeci de ani

La apropierea vârstei de cincizeci de ani, omul vede năpustindu-se asupra lui — sau agravându-se multe mizerii. Sângele său, încărcat de otrăvuri, circulă cu greu în arterele sale dure și casante (arterioscleroză): el suferă de palpitații, de fulgerări, de migrene, de amețeli, junghiuri în tâmple și în ceafă, de o senzație de frig la extremități (picioare reci). Amenințarea ruperii brutale a unei arteriole la creer sau apoplexie, pune zilele sale în pericol.

La amândouă sexele, către vârsta de cincizeci de ani, reumatismele, atacurile de gută, crizele de lumbago sau de torticolis sunt cele mai frecvente. Picioarele sunt adeseaori brăzdate de varice mari cu pericol de flebită sau de ulcerații, ale căror puțină tendință de cicatrizare este demoralizantă. La această vârstă, maladiile de piele: eczema, herpes, psoriazis, furunculii, acnee, sycosis, eriten., pecingine, etc... recidivează. La femeie, vârsta de cincizeci de ani este marcată prin tot felul de accidente: sgmote în urechi, dureri în pântece, dureri de mijloc etc.

Sângele ne știind unde să se mai plaseze se coagulează câteodată în organele delicate provocând tumori și fibrome.

Numai conservând integritatea lichidului sanguin printr'o acțiune depurativă energică, putem să oprim sau să prevenim toate aceste maladii. In această privința s'a recunoscut de mult timp uimitoarea eficacitate a Depuratifului Richelet. Perfect „rectificator" al sângelui, Depurativul Richelet deblochează încheeturile, gonește durerile reumatismale, cicatrizează plăgile și ulcerele fără să lase urme, face pielea sănătoasă și netedă. Regulator exemplar al circulațiunii, Depurativul Richelet destupă varicele, produce ușurință la mers; el scade tensiunea arterială, suprimă amețelile palpitațiile și înlătură spectrul arterio-sclerozei.

La femeie, Depurativul Richelet împrăștie accidentele congestive și evită cele mai grave complicații. Mai mult Depurativul Richelet reînoește și fortifică sângele; bolnavele reîntinerite văd că începe o viață nouă pentru ele.

DEPURATIF RICHELET

La Farmacii și Droguerii. 7107

SCABIOL BILLA
Vindecă râia în 36 ore, distruge păduchii instantaneu
De vânzare la Farmacii și Drogherii, numai în flacoane originale
Zilnic primim scrisori de mulțumiri. Feriți-vă de imitații. 831

CEL MAI PRACTIC
CADOU
de Sf. Sărbători

ECONOMIA ADUCE BOGĂȚIE

Casețe de economie din metal cu dispositiv care marchează monedele a 10 lei și arată cât s'a strâns.
Se deschide automat numai la Lei 1000.— conținut.
Operația se poate repeta fără sfârșit.
De vânzare la M. & M. Kostenbaum, București, Str. Șelari No. 9 cu Lei 100.— bucata.
Expediem în toată țara cu rambura de Lei 100,— plus Lei 80,— pentru transport.
Patent Brevet Regal Român

Dr. A. SAVULESCU
REUMATISM
INIMA — ANGINA DE PIEPT
Str. I. G. Duca
Fost Cometa No. 33
Cons. 3—6. Tel. 26044
292

ȘTOFE FINE și F. R. N.
oferă contra costum purtat
POSTĂVĂRIA ȘI CROITORIA LUX
Calea Victoriei 28, vis-a-vis de Librăria Alcalay (în stradelă)
Telefon 4.80.25 26

TACÂMURI Christofle
EXCLUSIVITATE DEPOZITELE
ADMA
13 STR. COLUMBELOR

SANATORIUL de „MODERN" NAȘTERI
Str. D. Onciul 10. Tel. 2.99.23. Instalații și personal de specialitate. Rezerve dela Lei 200 pe zi. Ingrijire ireproșabilă. Vizitarea permisă.
255

Domnii abonați sunt rugați ca la orice reclamație sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviți, la reînoirea abonamentului să lipească pe cuponul mandatului poștal eticheta abonamentului expirat.

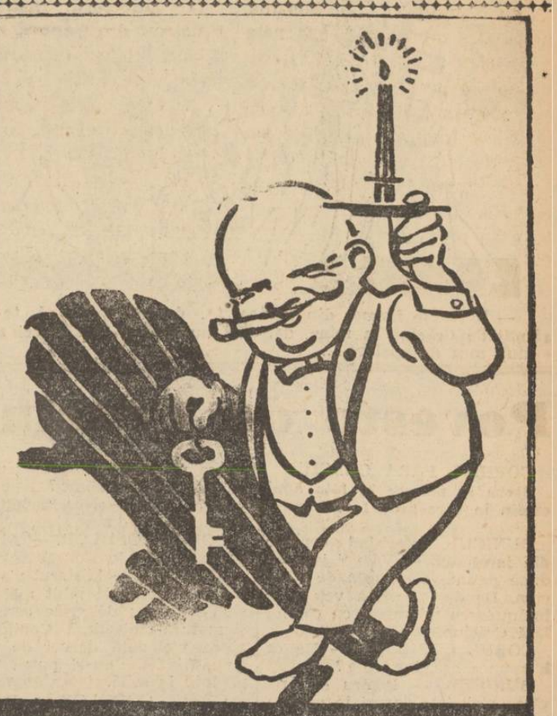

FABRICA DE CLOPOTE „OITUZ"
GHEORGHE DUMITRESCU
București I Splaiul Unirii No. 87
Telefon 3.53.24

Noul tratament al Blenoragiei

D. dr. M. N., specialist în boli venerice ne scrie după un an de experimentare: GONOREX-UL față de celelalte preparate mi-a dat cele mai bune rezultate, scurtând foarte mult timpul tratamentului.

De vânzare la toate farmaciile și contra ramburs la farmacia „La Urs" București, Oituz 27, cutia lei 350, plus porto poștal. 5023

Cadou eftin, dar extrem de amuzant: „Nită Țițpalac la Londra" de P. Cosco Lei 40.—